

ФАУСТЪ.

Какво е? Що си побѣснялъ?
До днесъ таквъзъ лице не знамъ!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Тозъ часъ се бихъ на дявола прѣдалъ,
Ако не бѣхъ азъ дяволъ самъ!

ФАУСТЪ.

Въвъ мозъка ти нѣщо да не става?
Или така, това те забавлява?

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Вижъ, накита, за Гретхенъ що го бѣхъ занель,
Веднага нѣкой попъ за черквата го взель!
Щомъ майката съгледа хубава кутя,
Незнаенъ страхъ смути я.
Подушва тѣй добръ!
Молитвеника не оставя,
И лесно може тя да разбере
Кое е грѣшно и кое е право. —
И въ накита съзира,
Че въ него благословъ не се намира.
Дѣте, извиква, чуждъ имотъ
Душа погубва и животъ.
На Богородица ний да го посветимъ,
Съ лжчи небесни ще се озаримъ.
Изкривва устни Маргарита:
„На даренъ конь за зжби се не пита.
И Бога все не ще да е забравиль
Тозъ, който тукъ го е оставиль“.
А майката повиква попъ тогасъ.
И той го видѣ, и завчасъ
Отъ радость трепна самъ.